

gaar i en saadan Retning, at jeg kan tiltræde den. Jeg kan nu i og for sig ikke se, at den nuværende Regering viser saa overmaade stor Sparsommelighed, hvis den skal bedømmes efter Finansloven. Hvis jeg ikke husker fejl, endte Finansloven for 1901—02 med en Udgift af 74 Mill. Kr., medens denne ender med 78 Millioner — jeg regner ikke Hundredtusinderne med, men nævner kun Millionerne —, og jeg synes ikke, at det er saa ganske lidt, naar der er en Stigning i Udgifterne af et Par Millioner om Aaret. Men hvorom al Ting er, saa er der en Post, som jeg ikke ønsker at spare paa, og det er, hvor det drejer sig om Statens Betjening. Der findes paa denne Finanslov en lille Post, som har vakt min særlige Opmærksomhed, og som jeg gerne vilde have en Forklaring paa af den højtærede Finansminister. Vore Skibsførere i Statsbanernes Tjeneste fik ved den sidste Lønningslov for Statsbanerne ikke andet Tillæg end et fjerde Lønnings-tillæg. Det indtræder imidlertid saa sent, at af dem, der for Øjeblikket fungere, er der grumme faa, som kunne antages at ville opnaa det. De fik altsaa saa godt som intet, og for nogle enkelte af de nuværende Skibsførere har jeg regnet ud, at de skulle være nogle og halvfjerds, inden de faa dette Tillæg, i hvert Fald højt oppe i Tredserne, og hvorledes kan man tro, at en Mand i den Alder kan besørge det farefulde og nervepirrende Arbejde, der fordres af Skibsførerne, idet de idelig Nat og Dag færdes i Farvande, som ere overmaade lidet lystelige at besejle. De havde nu i gamle Dage et Lønningstillæg, som oprindeligt blev givet dem for Istransport, og som for en Mand paa 2,700 Kr.s Løn bliver omtrent 300 Kr. om Aaret. Saa vidt jeg forstaar, hvad der er foregaaet i Folketinget og Finanslovsforslaget, som det nu foreligger, saa er det besluttet, at de for Fremtiden kun maa faa dette Tillæg, naar der virkelig er Istransport, men Tidernes Ugunst havde gjort, at man syntes, at det var rimeligt, at de fik det under alle Forhold, og tidligere Ministerier og dette Ministerium med have uden Betænkelighed udbetalt dem det uden Hensyn til Istransport. Nu vilde jeg gerne vide, om det Udtryk „ekstraordinære Forhold“ skal gaa paa noget andet end Is, thi hvis det ogsaa kan opfattes som ekstraordinært at sejle i Taage, saa skulde jeg endda ganske rolig finde mig i, at Bestemmelsen blev staaende, som den staar. Der er nemlig et Forhold, man maa tage i Betragtning, naar Talen er om disse Skibsførere, og

det er, at Staten forlanger, at de skulle sejle imod Søfartsreglerne. Saa vidt jeg erindrer, er Søfartsreglen den, at ingen i Taage maa gaa over fra Korsør til Nyborg paa under 3 Timer, og nu presses de til i den stærkeste Taage at gaa over et af de farligste Farvande, vi have, paa højest $1\frac{1}{4}$ Time. Det synes jeg nok maa kunne betragtes som en ekstraordinær Gerning, thi det Uheld, der en Gang vil ramme en af dem, vil ramme ham saa haardt, at han ikke alene bliver fjernet fra sin Post, men at han overhovedet bliver fjernet fra al Dampskibstjeneste her i Landet. Han kan altsaa frygte, at det Uheld, der en Gang rammer — og det vil en Gang komme, det er ganske umuligt at fare med den Fart i Taage, uden at der en Gang vil ske en Kapitalulykke —, vil komme til at gaa ud over ham, som jeg har sagt, og han maa derfor sørge for i Tide at kunne lægge lidt til Side til at bøde paa den mindre Pension, han da faar. Mit Ønske er derfor af den højtærede Finansminister at faa at vide, om der er nogen Maade, hvorpaa man kan komme dem til Hjælp, skønt man vedtager den nu foreliggende Finanslov, saaledes at de beholde dette Søfartstillæg, som de have stolet paa, og som jeg vil tilføje, vi af Højre i Jernbanedvalget i sin Tid ikke anede, at man ønskede at fratage dem, thi derom fandtes intet som helst. Det er kun dette Spørgsmaal, jeg ønsker at stille til den højtærede Finansminister.

la Cour: Ved Finanslovens Behandling for to Aar siden rettede jeg en Forespørgsel til den højtærede Landbrugsminister, maaske det ikke var den rette, jeg henvendte mig til, maaske det nærmest maatte blive den højtærede Justitsminister. Spørgsmaalet angik Kødkontrollen, idet jeg spurgte, om vi ikke snart kunde faa en Orden paa Kødkontrollen her i Landet, saa at Kødet fra de forskellige Dele af Landet kunde naa frem til de forskellige Markeder med Stempel fra det Sted, hvor Kødet var produceret, uden at det skulde behøve at have nyt Stempel i den By, hvor det kommer til Forhandling. At denne Trang er til Stede, er klart, og i indeværende Samling er der jo ved privat Initiativ fremsat et Forslag om en Kød-kontrol for hele Landet. Jeg kan ikke se rettere, end at det i væsentlig Grad gaar ud over Landmanden, naar Kødet skal stemples ethvert Sted, hvor det kommer, for at kunne faa Lov til at forhandles der. Den højtærede Justitsminister sagde